

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji C(2019)5602 wydanej przez Sekretariat Generalny Komisji na podstawie art. 4 szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, w dniu 22 lipca 2019 r., w odpowiedzi na wniosek nr GESTDEM 2019/2311, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do zastosowania niektórych wyjątków od ogólnej zasady zapewnienia dostępu do dokumentów, w świetle okoliczności faktycznych sprawy:
 - wniosek nie dotyczy żadnych akt postępowania ani żadnego dokumentu odnoszącego się do dochodzenia, a zatem nie dotyczy celu dochodzenia ani na niego nie wpływa [art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001], ani nie dotyczy procesu podejmowania decyzji przez Komisję [art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001];
 - wniosek nie powinien zostać oddalony ze względu na ochronę celu dochodzenia [art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001] ani na ochronę procesu podejmowania decyzji przez Komisję [art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001];
 - wniosek nie dotyczy żadnych informacji ani danych o znaczeniu handlowym wymagających ochrony [art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001];
 - zaskarżona decyzja stosuje wyjątki dotyczące ujawnienia informacji w sposób dyskryminujący, ponieważ zostały one zastąpione działaniami i zachowaniami Komisji w innych podobnych sytuacjach – co jest zakazane przez prawo UE;
 - stosowanie wszelkich wyjątków dotyczących ujawnienia informacji zostało zastąpione nadrzędnym interesem publicznym dotyczącym ujawnienia informacji w celu zapewnienia skutecznej kontroli sądowej (art. 47 karty praw podstawowych).
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia odmowy dostępu do wersji jawnej, częściowego dostępu lub dostępu do dokumentów z pomieszczeń Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 6 i art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. 2001, U. L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2019 r. – Sophia Group/Parlament

(Sprawa T-578/19 R)

(2019/C 363/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sophia Group (Saint-Josse-ten-Noode, Belgia) (przedstawiciele: Y. Schneider oraz C.-H. de la Vallée Poussin, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszego żądania stwierdzenia nieważności;
- w konsekwencji, o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o udzieleniu części nr 1 zamówienia, którego przedmiotem jest świadczenie usług buildings HelpDesk (przetarg nr 06A0010/2019/M011), spółce Computer Ressources International S.A. mającej siedzibę pod adresem rue de l'Industrie, 11, 8 399 Windhof, Luksemburg;
- w razie potrzeby, o stwierdzenie nieważności:
 - decyzji Parlamentu z nieznaną datą o zawarciu umowy dotyczącej części nr 1 zamówienia, którego przedmiotem jest świadczenie usług buildings Helpdesk (przetarg nr 06A0010/2019/M011);
 - umowy zawartej z podmiotem, któremu udzielono zamówienia, w zakresie części nr 1 zamówienia, którego przedmiotem jest świadczenie usług buildings Helpdesk (przetarg nr 06A0010/2019/M011);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania przed Sądem, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 160, 167 oraz pkt 16.3, 18.2 i 21.1 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012, nadużycia władzy i oczywistego błędu w ocenie, naruszenia ogólnych reguł konkurencji, zasad przejrzystości, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji w zakresie zamówień publicznych. W ramach tego pierwszego zarzutu strona skarżąca podnosi, że niektóre z kryteriów udzielenia zamówień, na podstawie których podmiot, któremu udzielono zamówienia, został wyznaczony stanowią kryteria wyboru jakościowego, a nie kryteria udzielenia zamówienia, podczas gdy kryteria wyboru są ściśle związane z oceną kandydatów lub oferentów, zaś kryteria udzielenia zamówienia są ściśle związane z oceną ofert i muszą pozwalać wyłonić ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 160, 167 oraz punktu 18.2 załącznika I do rozporządzenia 2018/1046, o którym mowa powyżej, nadużycia władzy i oczywistego błędu w ocenie, naruszenia ogólnych reguł konkurencji, zasad przejrzystości, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji w zakresie zamówień publicznych, z uwagi na to, że niektóre kryteria udzielenia zamówienia, na podstawie których podmiot, któremu udzielono zamówienia w zakresie części nr 1, został wyznaczony nie pozostają w związku z przedmiotem zamówienia i są co najmniej niejasne i nieprecyzyjne, podczas gdy kryteria udzielenia zamówień muszą pozwalać wyłonić ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie, pozostawać w związku z przedmiotem zamówienia lub jego odpowiednią częścią oraz być w stosunku do nich proporcjonalne, jasne i precyzyjne, a także nie mogą one pozostawiać nieograniczonej swobody wyboru w zakresie udzielenia zamówienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 160, 167 oraz pkt 18.2 i 18.4 załącznika I do rozporządzenia 2018/1046, o którym mowa powyżej, nadużycia władzy i oczywistego błędu w ocenie, naruszenia ogólnych reguł konkurencji, zasad przejrzystości, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji w zakresie zamówień publicznych, z uwagi na to, że referencje wymagane od oferentów w specyfikacji w celu wykazania posiadanych przez nich kompetencji technicznych i zawodowych do wykonania części nr 1 zamówienia nie pozostają w związku z przedmiotem zamówienia, nie są proporcjonalne oraz są niejasne i nieprecyzyjne. W tym względzie strona skarżąca podnosi, że kryteria wyboru muszą być związane z przedmiotem zamówienia i proporcjonalne do niego, tak by nie wywoływać zakłóceń konkurencji, a także że muszą być jasne i precyzyjne.

4. Czwarty zarzut dotyczący naruszenia art. 296 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 170 oraz pkt 18.6, 30.2 i 31.1 załącznika I do rozporządzenia 2018/1046, o którym mowa powyżej, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia podstawowych zasad prawa wspólnotowego: przejrzystości, konkurencji oraz równego traktowania, zasady obowiązku uzasadniania działań instytucji Unii Europejskiej, nadużycia władzy oraz naruszenia zasady dobrej administracji. Te naruszenia zostały dokonane w zakresie, w jakim oceny wystawione ofercie strony skarżącej oraz ofercie podmiotu, któremu udzielono zamówienia, nie są w świetle dziewięciu jakościowych kryteriów udzielenia zamówienia uzasadnione i/lub są opatrzone wyłącznie komentarzami niejasnymi i nieprecyzyjnymi, podczas gdy każda decyzja o udzieleniu zamówienia powinna być wystarczająco uzasadniona w sposób pozwalający oferentom na poznanie obiektywnych, konkretnych i precyzyjnych powodów uzasadniających każdą z not przyznaną różnym ofertom oraz powinna odzwierciedlać mocne i słabe strony każdej ze złożonych ofert w świetle kryteriów określonych w specyfikacji.

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2019 r. – EJ/EBI

(Sprawa T-585/19)

(2019/C 363/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EJ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 lutego 2018 r. ograniczającej do 18 miesięcy możliwość retroaktywnego pokrycia kosztów transportu poniesionych ze względu na ciężką chorobę córki skarżącej, a także decyzji z dnia 23 marca 2018 r. ograniczającej do 5 lat możliwość retroaktywnego przyznania podwójnego dodatku na dziecko na utrzymaniu;

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 maja 2019 r. utrzymującej w mocy te decyzje;

— naprawienie wyrządzonej szkody i krzywdy;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 2.2.3 przepisów administracyjnych i art. 1 stawek zwrotu kosztów przez kasę chorych, a także oczywistego błędu w ocenie.